

U vrtlogu života

Kako je lijepo živjeti! Udisati svjež zrak, miris cvijeća i toplinu oka nebeskog svoda. Kako je divno i zanosno promatrati buđenje života u kori stare vrbe, u krošnji visokog ispucanog hrasta.

Udisati život svim porama, drhtajima nemirne mladosti i sreće. Sa zlatnim iskrama i bezbrižnim očima, sa žudnjom i divljenjem, rastvorenih dlanova i uzdignute glave. Radovati se svakom pokretu, zelenilu lista, lepetu leptirovih krila. Diviti se nježnoj ljubavnoj priči koja lebdi u dašku vjetra milujući bijele latice ivančica. Brati ljubice čistog i svečanog mirisa, sa slatkom voljkošću koja sklapa umorne vjeđe i poziva na nepoznate livade, u tišinu i zvuk, odnosi nas na krilima mašte. Vinuti se nad plave uzburkane vode, slušati njihovu himnu ljubavi i života koja vječno bruji u prozirnoj pjeni uznemirenih valova i gubi se u nepoznatim dubinama ljudskog zanosa.

Život! Ta riječ, tih nekoliko slova, baca na koljena, primorava na divljenje i strah. Koliko u njoj ima pokreta, uzdisaja, ljubavi i ushićenja, koliko bolnih razočarenja i potresa?!

Samo mladost, lepršava i nemirna, može svladati taj vrtlog nemira, pružiti mu ruke i baciti se u njega.

Klaudija Petrinić, 8.b